

О. Яшину

Анатолій Жигулін

Я навмання прошкую полем.
Хрустить межа — а я іду.
Що знов пригадується з болем,
Чого ніяк тут не знайду?..

Напевне, станеться тепер це...
В степу обвітрений тернок,
Я підійду і вийму серце,
Повішу серце між гілок.

В житті не знатиму незлагод.
Дроздина гамірна сім'я
Зрадіє кольорові ягід.
Насправді-бо — це кров моя.